

CÁI MO CAU

» Tác giả: **Đăng Ngọc**

"Lưng vàng bụng trắng, cong lưng té cái đùi. Đó bạn là cái chi chi".

Cái mo cau lưng vàng, bụng trắng nơi đuôi hơi vàng. Nó buồn tình cây cau nên rơi cái đập từ trên cao xuống nằm vắt vẻo trên cái hàng rào trước cặp mắt của lũ con nít đang trên đường đi học về. Tụi nó được dịp tranh tài coi đứa nào chạy nhanh tới trước thì lượm được. Quýnh nhờ có đôi chân thon nhỏ lại dài nên nó chỉ sải vài ba cái là tới nơi. Nó đưa tay nhặt lấy trước những khuôn mặt méo sệt của lũ trẻ còn lại. Quýnh đắc ý cười thật to:

- A ha! Tao thắng rồi.

- Đồ căng cò, chơi ăn gian có gì mà hay!

Thằng Mèo là đứa tròn như cái hột mít, có cặp chân ngắn ngủn, chạy tới sau cùng. Bị thua, nó âm ức nên chửi đồng.

- Thua thì chịu thua đi. Chơi mà chửi, xấu đó.

Na, đứa con gái lí lắc nhất xóm vậy mà nó cũng chịu thua. Nó la lại thằng Mèo. Mặc cho mấy đứa kia nói gì, Quýnh đặt cái mo cau xuống lòng đường rồi bảo Quỳnh:

- Em ngồi vào đi, cầm luôn cái cặp cho anh để anh kéo cho.

Hai cái cặp để trên đùi, Quỳnh ngồi gọn gàng rồi đưa hai tay nắm lấy tàu cau:

- Xong rồi! Anh kéo đi!

Cái mo cau được kéo sệt sệt theo nhịp chân của Quýnh. Nó cọ xát trên mặt đường làm bụi bay tứ tung. Lũ nhỏ vừa bỏ chạy, vừa la inh ỏi. Mấy con chó trong xóm nghe tiếng cũng sủa hòa theo “đâu đâu đâu... ầu ầu ầu...”.

- Tụi bay lấy đất chọi mấy con chó của người ta có ngày nó cắn cho què

giò. Học xong thì về nhà liền, cứ lo phá làng, phá xóm không à. Có ngày, người ta mắng vốn, tao đập cho biết.

Bà hai ra đầu ngõ đón con đi học về, nghe tiếng chó sủa, bà quát.

- Thừa má con đi học về. Không phải đâu má à. Anh Quýnh lượm cái mo cau kéo con về chứ đâu có đi chọc chó đâu. Tại nó thích thì nó sủa chứ bộ.

Nhỏ Quýnh lẹ miệng đính chính rồi nó đưa tay chỉ cái mo cau, nói tiếp:

- Má thấy không? Cái mo cau này vừa to vừa đẹp, hơn má hơn!

Bà hai đưa tay lật úp cái mo cau lại, chắt lưỡi:

- Cái này vừa dẻo vừa to, gấp nó lại làm cái thúng đựng đồ thì tốt biết mấy! Cắt ra nó cũng còn được cái quạt. Còn phần trên...

Bà im một chút, vừa vuốt mấy cái lá xông to, tiếp:

- Cọng thì nhỏ làm chổi cũng êm tay. Thằng này phí của quá. Lượm được thì đem về cho má chứ kéo xuống lề đường trầy xước hết rồi làm được gì nữa.

- Tại con thấy em Quỳnh mang đôi guốc gần đứt. Nó cứ lếch xuống đường kêu cộp cộp nên con bảo em ngồi cho con kéo. Con đâu có biết má cần dùng đâu!

Quýnh phân bua với mẹ.

- Thôi hai anh em đi rửa mặt, rửa tay, vào ăn cơm. Lần sau lượm nhớ đem về cho má nghe chưa?

- Dạ.

Hai anh em nhìn nhau cười vì chúng không bị má rầy nữa.

- Anh Quýnh! Anh Quýnh, anh ngủ chưa?

Nhỏ Quỳnh thở thè gọi. Nó chồm dậy khi thấy má nó vừa chợp mắt ngủ.

- Em kêu anh hả? Có gì không?

- Ra đây, em cho anh cái này nè.

Quỳnh dúi vào tay Quýnh một nắm dây thun.

- Ở trường, em lia số trúng nên thắng được đấy. Tại em thấy cái ná của anh nó đứt gần hết rồi.

- Ủ! Để anh thay cái ná xong, kéo em đi qua nhà ông Tư bắn mấy trái xoài. Lúc đi học về ngang qua nhà ông Tư, anh để ý rồi. Em đi giả muối ớt đi. Nhớ bỏ ít ớt thôi. Hôm trước, em làm cay quá, làm lở cái lưỡi của anh đây này.

Vừa nói, Quỳnh vừa lè cái lưỡi ra.

- Em cứ tưởng bỏ thêm ớt thì nó vừa cay vừa chua mới ngon chứ.

Quỳnh chấp chấp cái miệng khi nó nghĩ tới mấy trái xoài mà anh nó vừa nhắc tới.

Không hẹn mà gặp lũ nhóc trong xóm đã tập trung ở ngã ba đường, nơi có những tảng đá to dưới cây vú sữa. Đó là nơi hội họp của bọn chúng. Mấy đứa con trai đang lăm le chẳng ná trong tay. Chúng đã chọn sẵn những mục tiêu của mình. Vừa nghe tiếng mo cau kéo lách dưới đường, cả bọn reo lên:

- A! Anh em thằng Quỳnh tới rồi tụi bây ơi!

- Mà có mục tiêu chưa? Làm gì lâu dữ vậy?

- Tao nghĩ thế nào anh em mà cũng đến đây nên tụi tao chờ đó.

- Có rồi, mấy trái xoài đu đủ của nhà ông Tư. Tụi mà thưởng thức chưa?

Thế là cả bọn đi theo Quỳnh. Mấy trái xoài rơi *bịch bịch* xuống đất bởi mấy viên đạn đất từ những cái ná trong tay lũ nhóc. Nghe tiếng xì xạo và tiếng xoài rụng, con chó nhà ông Tư sủa như súng liên thanh. Thấy động, lũ nhóc bỏ chạy. Trong khi đó, mãi lo lượm mấy trái xoài, thằng Mèo bị kẹt lại phía trong hàng rào. Ông Tư nghe chó sủa dữ dội nên la lớn:

- Mấy đứa nhỏ phá vườn nhà ông phải không?

Nghe tiếng ông Tư, thằng Tèo quỳnh cả chân tay. Nó lật đật chui qua cái hàng rào. Chẳng may, cái quần đùi của nó vướng vào cái hàng rào. Cặp mông trắng nõn lòi ra. Vừa ra khỏi cái hàng rào ác ôn đó, nó liền đưa hai tay che lấy cái của quý rồi chạy một mạch về nhà để lại phía sau lưng những giọng cười ngặt ngặt, sặc sụa. Mấy trái xoài bị văng tứ tung. Nhặt được hai trái, Quỳnh mới bỏ chạy. Chẳng đứa nào màng tới cái quần của thằng Mèo còn vướng trên cái hàng rào. Quỳnh cũng cà nhót, chạy theo anh. Lúc đi chơi, nó không chịu mang guốc vì sợ đứt. Nó chỉ ngồi vào cái

mo cau với hai chân trần để Quynh kéo. Lo chạy, nên anh em Quynh bỏ lại cái mo cau bên cạnh hàng rào.

- Thoát nạn rồi sao mặt em méo sẹo vậy?

Quynh hỏi Quynh.

- Ông Tư ông có lấy cái mo cau của mình không anh?

Quynh hỏi lại.

- Nhà ông giàu, ông cần chi cái mo cau. Để tí nữa, anh quay lại lấy. Bây giờ thì anh sợ con chó của ông quá. Em yên tâm đi.

Quynh nhìn hai chân mình rồi lại ngó lên nhìn anh. Hiểu ý, Quynh ngồ xuồng:

- Leo lên! Anh công về.

Ôm chặt vai Quynh, Quynh nói:

- Lát nữa để em đi lấy cho. Bởi em là con gái, ông Tư không để ý đâu.

- Nếu ông bắt em, em lại chạy chậm thì làm sao? Thôi để anh đi cho chắc.

Thấy anh Quynh thương, Quynh nắm lấy hai chùm tóc của anh lắc lắc cùng hai chân đẩy đẩy rồi chọc: "*Nhong nhong nhong nhong ngựa ông đã về Cắt cỏ Bò Đẻ cho ngựa ông ăn*". Hát xong, nó lấy hai trái xoài từ bụng nó và dí vào mặt Quynh.

Cái nắng đã dịu. Bà Hai kêu Quynh ra phụ bà cắt mấy cọng dây lang để lán nữa vào nấu cháo cho hai chú heo cưng của bà. Còn Quynh thì lui cui bần chuối cho bầy vịt. Mấy chú vịt con, lâu lâu thọt cái mỏ đẹp lép rĩa. Những bộ lông vàng mượt óng ả của chúng trông thật đẹp mắt. "*Kiết kiết kiết!*" Hình như chúng đói rồi. Quynh thấy vậy, ngưng tay, chạy ra sau hè lấy cá cuốc ra vườn. Vừa cuốc được vài cái, mấy chú trùng dưới đất bị moi lên. Chúng bị gắp ra khỏi mặt đất bỏ vào cái munn dừa. Có con không chịu nằm yên, nó bò ra ngoài. Những chú vịt con hình như tò mò chạy quanh chân của Quynh, thấy trùng, chúng liền đưa cái mỏ dài của nó xia tới tấp. Thôi rồi những chú trùng tiêu đời. Những chú vịt ham ăn đến nỗi không biết chế là gì! Chúng liền nhào vô khi cái lưỡi cuốc vừa lật miếng đất ra "*Phập*". Một chú trùng bị quắp vào cái mỏ dài. Quynh liền ngừng tay không dám cuốc nhát thứ hai vì sợ trúng vịt con. Quynh lừa chúng vào chuồng rồi bung cái mo cau đựng đầy thân chuối được bằm sẵn trộn với cám nhưng chúng chẳng thèm. Lũ vịt đá đồ tứ tung. "*Kiết kiết kiết!*". Chúng nhón nháo ch

muốn được ra ngoài tự do.

- Chiều tối rồi, ngủ đi! Mai Quýnh thả ra.

Quýnh nói với lũ vịt con của mình khi Quýnh bồng một con trên tay và vuốt những cọng lông tơ mượt mà của nó.

- Anh Quýnh! Anh Quýnh ơi! Xong chưa anh?

- Gì hở em?

- Tối rồi kìa, anh không nhớ hả?

- Nhớ cái gì?

- Sao anh mau quên vậy. Cái mo cau.

- Ủ! Anh lo cho mấy cục cưng này mà quên bản.

Thả chú vịt xuống, Quýnh phủ hai tay.

- Ủ! Giờ anh đi! Má có hỏi nói anh ra đũa rồi anh về liền.

Từ đằng xa, Quýnh thấy cái mo cau còn nằm đó. Quýnh mừng húm: "*À! Nó chưa bị ai lấy, cũng còn hên!*"! Vừa chạy tới nơi, Quýnh đứng sững lại "*Trời đất ơi!*". Quýnh kêu thâm trong bụng: "*Quỳnh mà thấy được chắc nó buồn lắm*". Không biết mấy con chó nó biết được chủ cái mo cau là mấy đứa đã bắt xoài trộm của chủ nó hay nó vô tình đùa giỡn với bạn mà chúng đã cắn nát cái mo cau với những cái răng móng vuốt nhọn bén của chúng. Những tàu lá cũng bị tơi tót hết. Nó xù xì, quăn queo trông rất tội nghiệp. Cầm cái mo cau trong tay mà lòng Quýnh thấy buồn buồn. Tuy thời gian ngắn ngủi nhưng cái mo cau nó là vật yêu quý của Quỳnh. Khi kéo em về nhà, Quýnh bắt gặp thấy Quỳnh đã nâng niu, cất kỹ nó vì Quỳnh sợ má nó lấy cất ra làm đồ dùng trong nhà. Quỳnh nói với cái mo cau: "*Từ đây chúng ta sẽ là bạn của nhau nhé! Đừng rời xa Quỳnh nha!*". Hèn chi, nhờ Quỳnh nôn nóng đòi đi lấy cái mo cau cho bằng được. Phải nói như thế này với nhỏ Quỳnh đây cho nó khỏi buồn.

- Anh Quýnh có cầm về không?

- Có! Anh để nó ở đầu hè rồi.

- Sao anh không cầm vô nhà cho em?

- Hai đứa rù rì gì đó?

Bà Hai hỏi.

- Dạ không có gì má à!

- Ăn cơm xong, lo học bài đi. Cả ngày chỉ biết rủ em đi chơi. Cái thằng hư không à! Còn con nhỏ cũng vậy. Con gái gì cứ bám theo anh suốt cả ngày.

- Má!

Hôm nay mười sáu tròn trăng, bà Hai kêu Quynh hót mấy cái lá đu đủ khô đem đi un, khói bay mịt mù, xua đi mấy con muỗi khôn kiếp. Bà Hai lấy cái quạt mo phẩy phẩy khi làn khói bay qua mặt bà.

- Con Quynh đâu rồi? Làm bài xong chưa? Sao hôm nay không kêu má kể chuyện cổ tích cho nghe nữa. Bài hôm nay nhiều lắm hả con?

Không nghe tiếng trả lời, bà Hai kêu Quynh:

- Quynh vô coi em làm gì trong đó!

Nghe má biểu, đang cầm mấy cái lá đu đủ, Quynh bỏ đại rồi chạy vô nhà. Từ lúc ăn cơm xong, Quynh cũng không thấy em đâu cả.

- Quynh! Má kêu em kìa!

Vẫn im lặng. Quynh vô nhà cũng không thấy em. Quynh sực nhớ. Nó chạy ra đầu hè. Nó đã đoán trúng. Quynh đang cầm cái mo cau trên tay, vuốt vuốt mà chẳng nói gì. Nhìn từng cử chỉ của em, Quynh an ủi:

- Thôi đừng buồn em ạ! Để lát nữa, anh lấy mấy dây thép vá mấy chỗ rách lại cho em.

- Anh nói thật hả. Anh không quăng nó hả?

- Không!

- Lúc nó bị mấy con chó cào, cắn, chắc nó đau lắm hả anh? Tội nó quá! Ngày mai đi học, anh khỏi kéo em, cho nó ở nhà đi. Nó bị đau rồi. Em không muốn vì kéo em mà nó đau nữa. Em chỉ dùng nó để đựng đồ chơi của em thôi, được không anh?

Nghe mấy câu nói thơ ngây của đứa em gái, Quynh giật mình vì chưa bao giờ Quynh có lỗi suy nghĩ như vậy.

- Được rồi, để anh chữa cho nó lành lại. Còn em, má kêu em này giờ kìa, vào đi, kéo má trông.

Trao cái mo cau cho Quýnh, Quỳnh nhảy cuỗm lên, hôn vào má anh.

- Cảm ơn anh nhiều lắm! Anh cẩn thận đừng làm cho nó đau nữa nhé!

10/06/08

Đăng Ngọc